

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Laetitiae Perfectae Artificium In Conscientiae Recta Efformatione
inuentum, & per Adventuales Conciones expositum ac demonstratum

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1667

Ostenditur actum Attritionis esse bonum, & vtilem. Refutatur duplex
doctrina, Lutheri scilicet & cujusdam Neoterici de Attritione conceptâ ex
spe gloriae, aut timore inferni &c. Et Lutherus quidem ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-11367

TRACTATUS XIII.
DE CONTRITIONIS IMPERFECTÆ
SEV ATTRITIONIS NATVRA.

Inclinaui cor meum ad faciendas justificationes
in æternum, propter retributionem. Psal. 118.
v. 112. Confige timore tuo carnes meas à ju-
diciis enim tuis timui. Psal. 118. v. 120.

*Ostenditur actum Attritionis esse bonum & utilem. Refuta-
tur duplex doctrina; Lutheri scilicet, & Doctoris cuius-
dam Neoterici, de Attritione conceptâ ex spe Glorie, aut
timore Inferni. Et Lutherus quidem Attritionem hanc
docuit esse actum malum & damnabilem; Neotericus verò,
quod licet bonus sit, non possit tamen ab illo bene ex-
erceri. Vterque perperam.*

P R O O E M I V M.

M Agnis animorum motibus, per hosce annos, in
controuersiam deducta est constantissima Eccle-
siæ de Attritione doctrina, quâ tanquam indubi-
tatum statuitur, Attritionem, seu, vt Tridentinum loquitur, *Contritionem imperfectam, que At-* Trid. sess.
14. c. 4.
*tritio dicitur, quoniam vel ex turpitudinis peccati
consideratione, vel ex gehenne, & penarum metu communiter con-
cipitur, si voluntatem peccandi excludat cum spe venie donum
Dei esse, & Spiritus Sancti impulsu. Et quamuis sine Sacramen-
to Pœnitentiæ, per se ad justificationem perducere peccatorem ne-
queat,*

queat, tamen eum, ad gratiam Dei in Sacramento Pœnitentiæ impetrandam, disponere. Magnis inquam tumultibus, vltimis hisce annis, non tantum scholæ perstrepuere, sed & concionantiam pulpita sunt repleta, dum sententiam illam & praxim communem Ecclesiæ, non tantum vocant in dubium, sed & proscribunt penitus: inutilem omnino asserunt ad gratiam, etiam cum Sacramento promerendam; plebem eiusmodi falsimoniis prorsus decipi, Sacramenta profanari, neque Pœnitentiam recte administrari: denique ad Charitatem reducenda esse omnia virtutum exercitia, legitimæ virtutes vt sint. Audio quidem istos Charitatis perfectissimæ patronos. Sed non satis id percipio, Charitatis tam studiosi cum sint, non omnia ab iis etiam ex Charitatis præscripto agi. Certe Paulina, id est Christiana Charitas, benigna est, non emulatur, non agit perperam, non est ambitiosa, non querit que sua sunt, non cogitat malum, non gaudet super iniquitate, congaudet autem veritati. Hæc autem quo pacto conuitis & calumniis aptari possint, quibus ipsis contrarios, id est orthodoxè sentientes impetunt, publicèque, & priuatim etiam, femellarum inter greges proscindunt & dilacerant, ego sanè hætenus non capio. Omnia quidem dissimulari possent, & cum charitate quæ omnia suffert, æquo animo sustineri: illud tamen tolerandum non est, populum hisce clamoribus decipi, veritatemque clarissimam obduci tenebris. Quid, quod eò impudentiæ deuenerit nuper nescio quis anonymus, qui libello clanculum euulgato & in Flandriæ Concilio meritissimè proscripso, sententiam Ecclesiæ tam constantem ausus est Impietatis accerere, eamque Impiam proclamare, utpote vt ait, *que ex vanæ Philosophiæ deducta sit principijs, tam contra Deum impijs, quam animarum saluti perniciosjs.* Atrox imprimis visa est hæc Censura, & Ecclesiasticæ praxi, ac Sacro-sancto Concilio Tridentino admodum injuria. Itaque vt Attritioni detrahatur inuidia, omnibusque constet, non nisi fictos ementitosque fucos esse quos illi obiiciunt, vt populo imponant & in transfuersa agant incautum; operæ pretium me facturum existimo, si falsis rationibus quas passim obtrudunt, laruam detraxero; & quæ Attritionis substantiam atque effecta concernunt, liquidò proponam. Et hoc quidem Tractatu contra Lutherum agendum est primò, qui Attritionem omnino condemnat vt malam, ac pròinde è virtutum

Multis conuictis rectè de Attritione sentientes impetuntur:

dubitatur an ex charitate Christiana.

1. Cor. 13.
v. 4. &
sq.

numero proscribendam esse statuit. Lenius sed non verius agit Neotericus, dum, quamuis non malam esse fateatur, tamen à nemine docet posse bene exerceri, & sic gratiæ consequendæ censet inutilem. Utrumque discutiamus modò; cætera quæ Attritionis effecta spectant, sequenti Tractatu prosecuturi.

S. I.

Proponitur controuersia momentum & status.

*Omittenda
non est hæc
materia,
quia sum-
mi est mo-
menti.*

Neminem arbitror mihi versurum vitio, aut laturum incommodè, si hæc quæ bonum Europæ tractum, non sine variâ animorum inclinatione pro partium studio peruagata est controuersia, à me tractanda sumatur in manus. Magni sanè momenti est, & non negligenda res. Et cum virtutem efficaciamque tangat Sacramenti, à Christo instituti ad reconciliationem cum Deo ineundam, ad sedandos animi tumultus, ad pacem Conscientiæ reducendam; esset profectò dura veritatis Christianæ studio, pacisque cum Deo ineundæ cupido imposita conditio, si veritatem edoceri prohiberetur; aut ea illi proponi non possent quæ eum in veteri Sacramentorum vsu stabiliant, pacemque reddant, per noua & commentitia dogmata fortasse percusso; quasi si hæctenus (vt volunt hi neoterici veteris Ecclesiasticæ disciplinæ, si placet, assertores) à vero Sacramenti Pœnitentiæ cultu turpissimè disciuisset. Patiantur itaque illi, qui turbandi omnia licentiam sibi assumpserunt, me quid sit de re, quid veritas ferat Catholica, sine conuitiis, vt suus detur veritati locus, & rem vt res est, placidè proponere. Et id quidem eò agetur à me libentius, quòd summi planè ponderis rem hanc asserat Ianssenius. Dicit enim, & non abs re, *Non esse disceptationem de lanâ caprinâ, aut de exigua re, sed pertinere ad ipsa Christianæ discipline principia.* Ita est, ita sentio. Nemo igitur Catholicus id ægrè ferre poterit, qui verè & non nomine tenus est Catholicus, Christianæ disciplinæ principia & fundamenta ab homine orthodoxo propugnari, dum aut luxantur aut conuelluntur. Quis id agit inquis? Clarè respondeo. A Luthero conuelluntur aperto Marte, impetuntur ariete: sed tectè & quasi per cuniculos suffodiuntur

Ianss. to 3.
l. 5. c. 33.